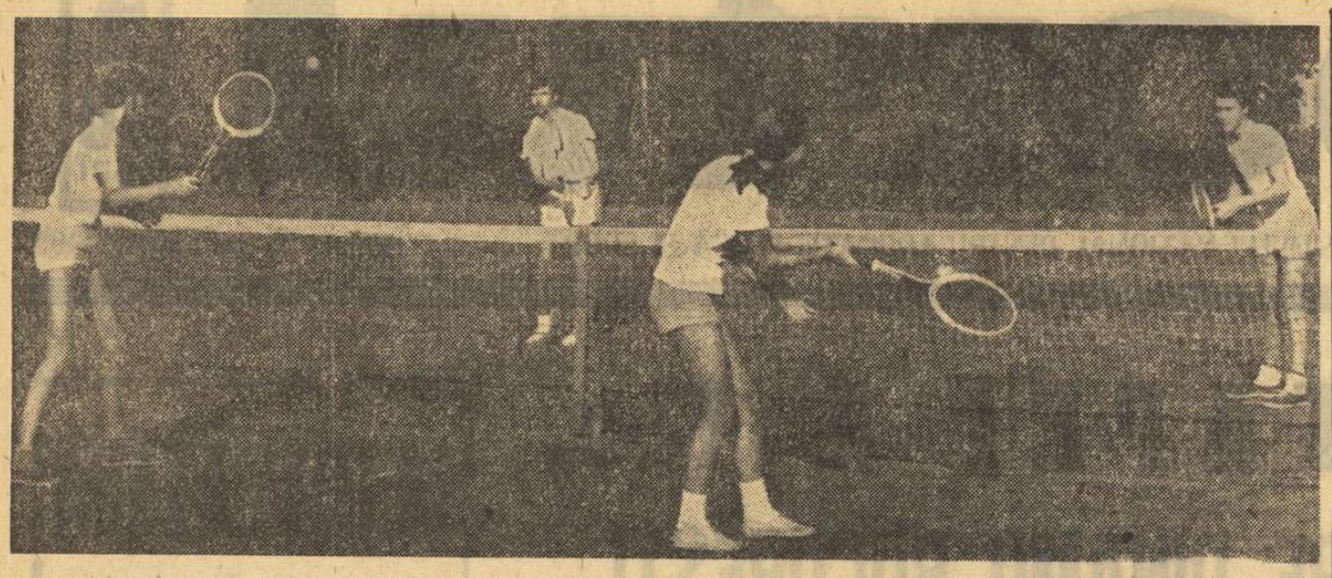

CĂPITANUL ŞI LUMEA RACHETELOR MICI

(Urmare din pag. 1)

vînt al celui ce a condus echipa României pe fantasticul drum spre finala „Cupei Davis". Şi fiindcă era ocupat, am dat o raită prin cabană, am privit kinogramele aşilor rachetei, fotografiile care păstrează, după ani şi ani, fruste amintiri. Bănuiesc că fiecare puşti se visează un **Laver** sau un **Ţiriac**, un **Năstase** sau **Ashe** şi că acestе fotografii sînt şi ele o sursă de visare. Între timp, Gică trece de la un teren la altul, dă sfaturi, exemplifică, stimulează, mîngîie părintеşte un ciuf rebel. Pentru cei 52 de ani ai săi este extraordinar de energic şi, n-am nici o îndoială, viaţa petrecută în soare, în aer curat, pe terenurile de tenis este cea care a oprit apropierea bătrîneţii. În sfîrşit, profesorul Cobzuc se îndură să-i părăsească pentru cîteva clipe pe copiii săi. Cînd vreau însă să-i cer unele detalii, să pătrund împreună cu el în amănuntele acestei complexe activităţi de creştere a viitorilor jucători, constat de fapt că mi-a fost... furat. Colegul Theo Macarschi, venit să asigure ilustraţia reportajului, şi el fost (pretinde că şi actual) jucător de tenis, bun amic cu „căpitanul", l-a prins în mrejele unei discuţii. Îi las să-şi depene amintirile, să-mi realizeze împreună o parte din reportaj. Aşa aflu că şi **Cobzuc** s-a închinat zeului Fotbal, jucînd la Iaşi în echipa Concordiei, alcătuită integral din elevii Liceului Internat, şi, apoi, la „Ateneul Tătăraşi", că racheta i-a fost pusă în mînă de profesorul **Vasile Ultimescu,** că între 1938 şi 1940 a parcurs drumul de la categoria a III-a pînă la finala naţionalelor de tenis, pierzînd la **Marin Bădin** un titlu care ar fi aureolat o cursă pasionantă. Turneele din Spania şi Portugalia (parcă prin '43—'44) îi aduc primele insemne ale faimei : semifinalist la simplu în concursul de la Barcelona şi în cel de la Lisabona. Victoria va veni mult mai tîrziu, după un sfert de veac, la Bombay în campionatul... veteranilor.

Chiar dacă părul a albit, amintirile ni-l redau pe Gică tînăr, aşa cum era prin toamna lui 1947 cînd, împreună cu **Tudorel Bădin** şi **Nicu Naumescu,** cucerea victorii în tenisul liliputan, cel cu paletă şi masă bună pentru o sufragerie. Tenisul mare, cel alb, n-a încetat — aşa desprind din căldura cu care Gică îi povesteşte prietenului său Theo — nici o clipă să însemne pasiunea, visul, imboldul permanent de luptă. Stau mărturie şi clasamentele celor 15 ani de prezenţă pe primul plan al scenei, ani în care **Gh. Cobzuc** se află mereu de găsit între primii 4, rezultatele turneelor din Cehoslovacia, Franţa, Polonia, Ungaria, Uniunea Sovietică, Bulgaria, R. D. Germană, Spania şi Portugalia, cele 12 selecţionări în rîndurile tricolorilor. Gh. Cobzuc este un om al tenisului şi poate acest lucru spune mai mult decît o mie de vorbe.

Ascult cu plăcere, mai departe, discuţia ce pare să n-aibă altă ţintă decît rememorarea fragmentată a meandrelor vieţii.

— *Îţi aminteşti de Ilie Năstase ? Nu voia cu nici un chip să joace tenis. Fotbal ! Asta visa şi ziua şi noaptea... Chivaru a fost singurul care a ştiut să găsească drumul spre inima lui. Cumpăra bomboane şi nu i le dădea pînă cînd nu juca cîteva gheme. Copilul acela plăpînd, un fel de Ţăndărică, se înverşuna împotriva sportului care avea să-l poarte pe culmile gloriei ! Ei, cu Ţiriac a fost altceva. Acolo, la Braşov, s-a dovedit unul dintre cei mai conştiincioşi jucători. Nu lăsa racheta din mînă ore întregi, lupta pentru fiecare minge, se arunca acrobatic, uimea prin perseverenţă.*

Din nou amintirile se interferează. Sînt scoase la iveală întîmplări din perioada anilor '53—'58, cînd Gică antrena echipa Steaua, de 6 ori campioană, apoi din cei 11 ani cînd se află la catedra de tenis a Şcolii sportive nr. 2, din cei 4 ani cînd a condus pregătirile teamului naţional pentru „Cupa Galea" — cu Boaghe, Dron, Popovici şi Ilie Năstase în formaţie, ca şi din 1966—1967 cînd i-a avut în antrenament, pentru aceeaşi competiţie, pe Marcu, Dumitrescu şi Hărădău. Dar cîte nu s-au spus... Ai putea să scrii un volum şi poate că nici n-ar fi rău. Fiecare amintire cuprinde o secvenţă din istoria tenisului, o întîmplare (atît de puţin cunoscută) din viaţa unor mari rachete. Un maestru al sportului, devenit cu trecerea anilor antrenor emerit, este o sursă inepuizabilă pentru un om căruia îi plac poveştile fără ilene Cosînziene, dar cu puternice suspensuri în lupta lîngă fileu...

Discuţia s-a întrerupt brusc. La zid, acolo unde o oră de bătut mingea înseamnă mai mult decît trei de joc, copiii se plictisiseră. Pentru ei zidul nu este încă un adversar, lui nu-i poţi face puncte şi nici în necaz. El respinge ca un robot totul, ba uneori te şi păcăleşte... Cu tact de părinte, maestrul Cobzuc le explică (pentru a cîta oară ?) importanţa răbdătorului... zid. Apoi, însă, pentru a nu-i plictisi, îi trimite pe terenuri.

Între două drumuri îl opresc

— *Şi, totuşi, vreau să discutăm.*

— De acord. Ce anume ?

— *De pildă, despre scopul acestei şcoli, despre pregătiri, despre tenis.*

— Cam vast subiectul, dar fie... Şcoala pregăteşte jucători. Nu-şi propune să descopere un nou Năstase, un alt Ţiriac. Dar şi fără să vrei, ei apar. În 1959 nici unul dintre copiii pe care i-am preluat nu ştiau să joace tenis. Astăzi, de fapt din 1966, avem echipă în divizia naţională. Este un drum pe care l-au parcurs numai cei mai buni, firеşte. Adică Anca Floreşteanu, Andrei Leonte — campioni la copii în 1968 — şi alţi cîţiva. Restul n-au pierdut nici ei vremea. Au învăţat să joace tenis, au cîştigat pentru toată viaţa un prieten.

— *Apropo de campionat. Formula lui este controversată.*

— În aparenţă. În fond, necesită o singură îmbunătăţire : programarea jocurilor din tur şi retur pe parcursul a cîte 10 zile în cîte un oraş. De pildă, turul la Cluj şi returul la Bucureşti. În rest, formula este ideală. Ea obligă cluburile la o permanentă grijă faţă de juniori, la o contribuţie reală la creşterea generaţiilor de tenismani.

— *Sînt şi argumente care contestă valabilitatea actualului sistem*

— Argumente pro şi contra sînt întotdeauna în cantităţi mai mult decît îndestulătoare. Dacă măcar pentru fiecare argument ar exista şi un jucător de tenis...

Nu-l ştiam pe Cobzuc maliţios. Şi totuşi...

A trebuit să-l aştept din nou. N-a fost însă o aşteptare plictisitoare. Cei 20—25 de puşti, unii mai răsăriţi, alţii de-o şchioapă, jucau cu o îndîrjire proprie campionilor. Cîţi dintre ei vor străluci pe firmamentul tenisului ? Oricum, bine spunea căpitanul, nimeni nu pierde. Este, poate, singurul joc în care neşansa nu-şi are partea ei...

Eram gata să-l părăsesc pe profesorul Cobzuc, cînd mi-am amintit că de fapt nu-mi spusese nimic despre Londra şi Valencia, despre popasurile dinaintea Clevelandului.

— Asta nu-i nevoie s-o mai aminteşti. O ştie toată lumea. Scrie mai bine că *aici, la catedră, o am colegă pe multipla campioană Eva Stăncescu, că ne-am bucura să se mărească numărul centrelor în care copiii să poată învăţa tenisul, că tenisul este minunat şi că lucrul acesta poţi să-l simtă mai ales cei ce nu ajung în finala „Cupei Davis". Te rog !*

Poţi să-l refuzi pe Gică Cobzuc ? Mai ales cînd te-a ajutat realmente să găseşti un final pentru reportaj...

CAMPIONATELE NAŢIONALE DE ŞAH

MASCULIN: După linişte, furtună !...

Era greu de prevăzut că după seara amabilă şi plină de curtoazii de miercuri, participanţii la finală se vor încrunta şi se vor bate strașnic, furnizînd joi seara cea mai agitată rundă de pînă acum a campionatului masculin. Au fost lăsate la vestiar timidităţi, prietenii sau... obligaţii (lucruri, oricum, efemere), s-a jucat închis, „cu cuţitele pe masă" şi şahul n-a avut decît de cîştigat.

Eroul reuniunii rămîne Iuliu Szabo, cel mai discutat (şi mai discutabil...) exponent al fruntaşilor şahului nostru, care a înscris în partida sa cu Bondoc a patra victorie consecutivă, provocînd insomnii corifeilor presupuşi ai turneului.

Privind cu cîtă dezinvoltură cîştigă Szabo, Florin Gheorghiu şi Victor Ciocîltea s-au concentrat şi au forţat. Primul a trecut chiar, în întîlnirea sa cu Reicher, prin emoţiile rar cunoscute ale crizei de timp, cel de al doilea a jucat totul pe o carte spre a obţine un final cu şanse. Probabil că ambii vor cîştiga la reluarea întreruperilor. Dar nu fără muncă !

Neamţu l-a „executat" poziţional pe Troianescu şi Mititelu l-a imitat în partida cu Fischer. Sărbătoreşte prima sa victorie în campionat Stanciu, învingător asupra lui Grünberg.

Evident, o rundă — oricît de agitată — n-a putut scăpa de balastul remizelor, consemnate în partidele Partoş—Drimer, Voiculescu—Varabiescu şi Ghiţescu—Ungureanu.

După 8 runde, lider este **Iuliu Szabo** cu 6 p, urmat de Ghiţescu — 5 1/2, Mititelu — 5, Ciocîltea — 4½ (1), Voiculescu şi Partoş — cîte 4 (1), Gheorghiu şi Neamţu cu cîte 3 1/2 (3).

Desfăşurarea întreruptelor va fi hotărîtoare în stabilirea ordinii primelor locuri. **(Val.)**

FEMININ: Statu quo în fruntea clasamentului

Runda a opta a programat partida derby dintre Margareta Teodorescu şi Gertrude Baumstarck, deosebit de însemnată pentru configuraţia locurilor fruntaşe ale clasamentului. Nici una dintre concurente nu a avut curajul să-şi asume riscuri şi întîlnirea s-a încheiat remiză.

În celelalte partide s-au înregistrat rezultatele scontate. Nicolau a învins-o pe Bogdan, Pogorevici pe Desmireanu, Chiş pe Miroslava, Remiză, Juncu — Makai. Întîlnirile Crăciun — Apostolescu şi Gogilea — Simu s-au întrerupt, rezultatul ultimei dintre ele fiind foarte important.

În clasament continuă să conducă *Teodorescu* cu 6½ p, urmată de *Simu* 5½ (1), *Baumstarck* 5½, *Nicolau* 5, *Gogilea* şi *Makai* 4½ (1), *Pogorevici* 4 (1), *Juncu* 4.

Pînă la încheierea competiţiei au mai rămas de jucat cinci runde.

UN MEDALION ÎNTRE DOUĂ MUTĂRI...

TEODOR GHIŢESCU domină finala nu numai prin joc şi puncte, dar şi prin prestanţă. Înalt, suplu, elegant, are un aer de diplomat englez, lipsindu-i numai valiza.

Se spune despre Ghiţescu că ar semăna cu Alehin. Nu l-am cunoscut pe acest mare jucător, dar din fotografii cel puţin pare să fie adevărat. Asemănarea, însă, se extinde şi dincolo de planul fizic. Ca şi Alehin, Ghiţescu este un desăvîrşit intelectual, iubeşte şahul cu o patimă fierbinte, îi este total credincios.

În ciuda dificultăţilor sportului pe care l-a preferat, diapazonul preocupărilor sale a rămas foarte larg : inginer — în viaţa de toate zilele —, mare amator de muzică, de literatură şi de volan.

Ghiţescu face parte din categoria privilegiaţilor care au făcut bine tot ce şi-au propus să facă în viaţă. A fost un

elev eminent, student fruntaş iar acum un apreciat inginer proiectant. Şahul l-a cucerit devreme, în 1949, la 16 ani, jucînd în semifinalele campionatului naţional. De-atunci este prezent fără întrerupere în arena internă şi internaţională, la turneele din ţară şi de peste hotare, în echipa reprezentativă. Campion, însă, n-a fost decît o singură dată, în 1963. Dar aproape de ţintă s-a aflat de multe ori. Totdeauna, însă au intervenit conjuncturi şi situaţii care l-au împiedicat şi de care n-a fost vinovat.

Şi iată că acum Ghiţescu atacă din nou fotoliul de lider al şahului românesc. Startul său a fost impresionant. Dar şi concurenţa este mai grea ca oricînd.

În acest context, actualul fruntaş al clasamentului s-a abţinut de la orice pronostic.

V. Ch.

LIDERII CÎŞTIGĂ

Liderii continuă să-şi consolideze poziţiile. Cu excepţia lui Ciocîltea, care a remizat o partidă de luptă cu Stanciu (în runda a 7-a), ceilalţi candidaţi cu şanse au cîştigat (sau sînt pe cale să cîştige). Astfel, Teodor Ghiţescu l-a surclasat pe Grünberg într-o variantă cunoscută a sistemului catalan, în care jocul s-a desfăşurat pînă la un anumit moment după modelul unei clasice partide Junge-Alehin.

După **1. d4 Cf6 2. c4 e6. 3. Cf3 d5 4. g3 d:c4 5. Da4+ Nd7 6. D:c4 Nc6 7. Ng2 Cbd7 8. Cc3 Cb6 9. Dd3 Nb4** în loc de a face imediat rocada, urmat de Tfd1 !, ca într-o partidă Smislov — Keres, 1948, Grünberg a jucat direct **10. Ng5.** A urmat **10... h6 11. N:f6 D:f6 12. e4.** Acum, în partida amintită, Alehin a jucat (ambele rocade fiind efectuate) **13. .. Tfd8,** mutare care acum nu este posibilă. De aceea Ghiţescu a ales alt plan, căutînd să creeze albului dificultăţi în efectuarea rocadei : **12... a6 13. a3 N:c3+ 14. b:c3 Nb5 15. Dc2 Na4 16. Dd3** (Dama albă este legată de apărarea pionului e4) **16... 0—0 17. c4 !?** (Pentru a putea face rocada, albul recurge la această slăbire a centrului) **17... c5 ! 18. Tb1 Db8 !** (O mutare de maestru. Acum la 19. d5 urmează e:d5 şi jocul se deschide în favoarea negrului) **19. 0—0 c:d4 20. c5 Cd7 21. D:d4 Nc6** (Negrul a obţinut un avantaj poziţional clar, datorită pionilor slabi ai albului pe flancul damei) **22. Tfd1 ?** (Pierde un pion) **22... Da5 23. Db4 D:c5 24. Cd4 D:b4 25. T:b4 a5 26. T4b1 Na4** (Acum partida intră în faza tehnică, de realizare a avantajului material) **27. Tdc1 Tab8 28. Nf1 b6 29. Nb5 N:b5 30. T:b5 Tfc8 31. Cc6 Rf8 32. Tc4 Re8 33. e5 Ta8 34. f4 T8c7 35. Tb1 Tac8** (Metodic, negrul şi-a regrupat forţele şi degajează acum coloana „c") **36. Tbc1 b5 37. T4c2 Cb8 38. Cd4 T:c2 39. T:c2 T:c2 40. C:c2 Cc6** (Finalul de cal este uşor cîştigat) **41. Rf2 Rd7 42. Re3 Rec7 43. Rd3 Rb6 44. Ca1 Rc5 45. Cb3+ Rd5 46. Cd2 a4** şi albul a cedat. O excelentă realizare strategică a maestrului Ghiţescu !

I. Szabo a obţinut a treia victorie consecutivă, de data aceasta asupra lui Vasile Georgescu (care astfel suferă prima înfrîngere în acest turneu). Punctul a fost obţinut pe neobservate. Georgescu şi-a avansat imprudent pionul „d" şi, pînă la urmă l-a pierdut. După aceasta, descurajat probabil, n-a observat pierderea unui turn. Iată cum s-a desfăşurat partida :

Georgescu — Szabo : 1. e4 c5 2. Cf3 d6 3. d4 c:d4 4. C:d4 Cf6 5. Cc3 d6 6. f4 e5 7. Cf3 Dc7 8. Nd3 Cbd7 9. 0—0 b5 10. Rh1 Ne7 (Albul n-a jucat suficient de exact deschiderea. De obicei, iniţiativa negrului pe flancul damei trebuie frînată prin a2—a4. Acum negrul obţine uşor un joc bun) **11. a3 Nb7 12. De1 g6 13. f:e5 d:e5 14. Ng5 h6 15. N:f6 N:f6 16. Cd5 N:d5 17. e:d5 0—0** (În jocul de mijloc şansele negrului sînt ceva mai bune, deoarece majoritatea sa pe flancul regelui poate fi mai uşor valorificată, decît cea a albului pe flancul damei) **18. Td1 Ng7 19. d6 !?** (Vezi diagrama. Albul încearcă să ob-

ţină iniţiativa pe cale tactică, dar pionul d6 se va dovedi pînă la urmă prea slab) **19... Db6** (Nu **19... D:d6 20. N:b5 !) 20. Dg3 Tae8 21. Ne4 Te6 22. Df2** (Altfel se pierde pionul) **22... Db8 23. Dd2 Cf6 24. Nd5 C:d5 25. D:d5 Td8** (Laţul se strînge) **26. d7 Dc7 27. Ch4 Te7 28. Db3** (Nu merge **28. C:g6 Te:d7) 28... De6** (Apără punctul g6) **29. c3 Td:d7 30. T:d7 T:d7 31. h3 Dd5 32. Db4 Rh7 33. Rh2 e4** (Odată cu căderea pionului d7 partida s-a terminat) **34. g3 Dd3 35. Cg2 ? ? D:f1** şi albul a cedat.

★

Pentru încheiere, iată poziţia în care s-a întrerupt partida dintre Dolfi Drimer (cu albele) şi Florin Gheorghiu.

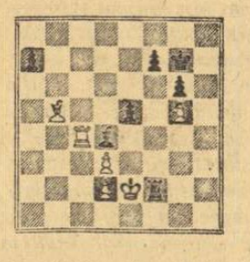

La mutare este albul, dar după cum se vede, regele său fiind în şah, mutarea sa, deşi dată în plic, nu este „secretă" de loc. Cu un pion în plus, negrul are foarte mari perspective de a cîştiga această importantă partidă.

S. SAMARIAN

PESTE BLOCAJ

PREJUDECATA ARBITRAJULUI „STRÎNS"

Am mai argumentat — şi cred, de altfel, că nu eram izolat în această convingere — importanţa arbitrajului pentru calitatea jocului de volei. Omul de lîngă fileu poate să aducă în acest sens o contribuţie în care rigoarea şi caracterul creator trebuie să se îmbine. Am putea spune că aşa cum liniile de marcaj delimitează terenul de restul spaţiului, arbitrul trebuie să delimiteze voleiul de simpla joacă cu mingea peste fileu. Că un arbitru necorespunzător sau ieşit din formă poate să compromită calitatea unei partide se ştie foarte bine. Arbitrajul aproximativ sau inechitabil duce, de regulă, la enervarea jucătorilor (şi a tribunelor), cu repercusiuni inerente asupra nivelului tehnic. Ceea ce ar trebui, poate, să fie subliniat mai frecvent este că un arbitraj „inspirat" poate să aibă efecte binefăcătoare asupra calităţii voleiului în partida respectivă.

Arbitrajul poate, deci, să aibă un rol creator, orientîndu-se de la primele mingi asupra posibilităţilor echipelor, a calităţilor pe care pot să le pună în valoare, lăsînd jocul să se desfăşoare, prin limitarea intervenţiilor la strictul necesar.

Am ajuns la un punct în care se pot formula recomandări. Dacă reţeta inspiraţiei — nedescoperită pînă acum— nu o putem nici noi formula, putem însă combate prejudecăţi care îndepărtează de la bun început această stare de graţie şi tinde să-i expună pe arbitri riscului de a avea evoluţii neapreciate şi necorespunzătoare.

Există încă opinia, nu îndeajuns combătută, că un arbitraj bun este un arbitraj „strîns". Firеşte, nu toate partidele necesită acelaşi număr de intervenţii şi nu vom ajunge în extrema cealaltă, recomandînd să se fluiere numai atunci cînd mingea a atins solul.

Dar o atitudine în general aprobatoare faţă de concepţia arbitrajului strîns este de natură să ofere scuze facile unor nechemaţi care-şi justifică prezenţa în scaunul de lîngă fileu prin emiterea unui şuierat rareori întrerupt. pentru care, desigur, se pot găsi explicaţii. Cunoaşterea regulamentului nu face, dintr-un cetăţean, un arbitru. Orientarea în joc îi este la fel de necesară acestuia ca şi jucătorilor. Dogmatizat, arbitrajul „strîns" exclude o asemenea orientare.

Nu se poate cere arbitrilor să semene unul cu celălalt pînă la identitate — nici în vigoare şi nici în larghеţă. Deosebiri de manieră şi de concepţie personală există şi vor exista în arbitraj şi, de fapt, cerînd arbitrilor să aibă un rol creator, le cerem implicit să-şi afirme în mod pozitiv personalitatea.

Vor fi, cu siguranţă, totdeauna arbitri mai severi şi arbitri mai toleranţi. Şi n-avem nimic împotrivă. Nici arbitrajul „strîns" şi nici cel „larg" nu sînt valoroase în sine, ci în raport cu necesităţile jocului din teren.

Să adăugăm şi un alt considerent demn de atenţie. În voleiul mondial numărul celor care arbitrează „strîns" este la ora actuală extrem de redus. Abuzînd pe plan naţional de o manieră neconformă cu exigenţele internaţionale, se riscă să se creeze jucătorilor noştri inhibiţii, ce s-ar putea repercuta asupra evoluţiei echipelor noastre în confruntările internaţionale. Arbitrul de volei este, prin definiţie, un iubitor al acestui sport. Ar fi cu atît mai natural ca el să tindă spre o atitudine creatoare. Preferinţa deliberată spre un anumit gen de arbitraj (strîns sau larg) nu duce în această direcţie.

Marcel RUSESCU

break!stop!...box!

DE LA „MARATON", LA „DEMIFOND"... PUGILISTIC! (I)

Lumea boxului amator trece printr-o perioadă de frămîntări: se discută cu multă insistenţă limitarea numărului de boxeri participanţi la viitoarele turnee din cadrul J.O. Se pare că, de data aceasta, discuţiile sînt ceva mai serioase, fiindcă sînt posibile şi anumite hotăriri.

Se porneşte de la faptul — unanim recunoscut — că de la o ediţie la alta a J.O. numărul boxerilor care îşi dispută titlurile supreme creşte considerabil, ajungîndu-se pînă acolo încît acest lucru să creeze greutăţi în organizarea turneelor, în desfăşurarea acestora şi în însăşi rezultatele înregistrate.

A se lua măsuri s-ar părea, la prima vedere, că nu este chiar atît de greu. Ca această măsură să fie cea mai indicată (mulţi afirmă : „cea mai echitabilă"), trebuie să se ţină seama de o serie de factori, pornindu-se de la însăşi cerinţele spiritului olimpic şi ajungînd pînă la implicaţiile eventualei hotăriri privind dezvoltarea, în viitor, a pugilismului amator mondial.

În mod oficial, A.I.B.A. nu a solicitat încă propuneri în acest sens, dar credem că în afara acestora, sau chiar în formularea lor de către federaţiile naţionale, se va ţine seama de unele opinii publicate de numeroşi cunoscători ai nobilei arte, că acestea vor fi apreciate ca modeste încercări de participare la rezolvarea importantei probleme.

Aşadar, ne propunem să luăm parte, în limitele dictate de interesul boxului în general, la găsirea unor răspunsuri pentru întrebările care în esenţă se referă la modul de soluţionare a unei... crize pugilistice.

...Arena „Mexico", octombrie 1968... Finala categoriei semiuşoară : americanul Harries Ronnie întîlneşte pe cunoscutul pugilist polonez Josef Grudzien, meci aşteptat cu legitim interes, ţinînd seama de valoarea celor doi pugilişti. Dar... decepţie ! În locul unei dispute din care să rezulte că într-adevăr este vorba de o finală olimpică, în ring se „luptau" doi adversari vlăguiţi de forţe, care cu greu reuşeau să-şi mai păstreze poziţia de gardă şi — cu atît mai puţin — să-şi demonstreze calităţile tehnico-tactice prin care erau cunoscuţi. Un meci „şters" între doi boxeri care de-abia aşteptau gongul final ! Acesta este numai un exemplu, fiindcă aşa au cam stat lucrurile la majoritatea partidelor din finală. De ce?... Explicaţia nu trebuie căutată decît în modul de desfăşurare a competiţiei.

La ultimele turnee olimpice de box, tot mai multe categorii de greutate au avut ca participanţi peste 32 boxeri, fapt din care rezultă că, pentru a intra în posesia titlului suprem, un boxer trebuie să susţină 6 meciuri într-un interval de numai 12—13 zile. Şi, cum la J.O. valoarea pugiliştilor este — în general — ridicată, înseamnă că cel puţin o dată la două zile un boxer dispută un meci cotat ca foarte greu.

În asemenea condiţii, întîlnirile din preliminarii depăşesc cu mult, sub aspect tehnico-tactic, pe cele din finalul competiţiei, iar acestea din urmă, purtînd pecetea oboselii, se transformă în dispute, aprige într-adevăr, dar mult distanţate de ceea ce ar trebui să reprezinte o finală olimpică. Dacă analizăm mai în amănunt situaţia, constatăm că rănirile, k.o.-urile, k.d.-urile, abandonurile şi descalificările îşi înmulţesc numărul cu cît competiţia se apropie de faza finală. Boxerii, supuşi unui efort competiţional de lungă durată, cu destul de multe lovituri primite „proaspăt", nu mai găsesc resurse în a se deplasa sau eschiva, în a-şi construi gîndit şi strict regulamentar un atac, în a evita clinciuri care pot favoriza situaţiile de rănire. În plus, reţinerea pe o perioadă relativ lungă de la o alimentaţie normală (acest „calvar" al menţinerii în categorie care se manifestă frecvent — din păcate — la boxeri), nu poate conduce la altceva, decît la accentuarea stărilor de slăbiciune şi — în final — la diminuarea calităţii disputelor pugilistice.

Posibilităţile boxerului (ca, de altfel, ale oricărui sportiv) dobîndite prin pregătire, se pare — totuşi — că au unele limite, bine definite de nivelul de dezvoltare şi conoaştere în sportul respectiv, în anumite etape. Ei bine, pentru etapa actuală de dezvoltare a boxului amator, 6 meciuri „olimpice" în 12 zile reprezintă — după părerea noastră — o depăşire a unei astfel de limite.

Respectînd proporţia, putem afirma că spectatorii... brăileni la recentul turneu pe categorii de greutate, se pot constitui în martori la cele ce susţinem, întrucît au avut ocazia să vadă ce înseamnă ca un boxer să dispute 5 meciuri în... 6 zile !

Constantin CHIRIAC

BOXERII DIN NOU ÎN ÎNTRECERE

Clubul sportiv Olimpia Bucureşti, în colaborare cu administraţia de stat Loto-Pronosport, organizează pentru boxerii din Capitală o competiţie dotată cu „Cupa Olimpia". Prima reuniune va avea loc simbătă 22 noiembrie, cu începere de la ora 18, în sala Casei de cultură a sectorului 5 din calea Şerban Vodă.

Şi-au anunţat participarea pugilişti de la cluburile Dinamo, Steaua, Metalul, Progresul, Rapid etc. Printre protagonişti se numără sportivi cu frumoase cărţi de vizită : C. Stanef, V. Bratie, C. Niculescu, C. Negoescu, I. Magery, Gh. Paraschiv, C. Stanciu, V. Tecuceanu ş.a.

FINALELE CAMPIONATULUI NAŢIONAL DE CICLOCROS

Duminică, complexul sportiv Metalul din şos. Pantelimon (capătul tramvaiului 14) va găzdui finalele campionatului naţional de ciclocros. Întrecerile sînt programate cu începere de la ora 10. Vor lua parte alergători din Capitală şi din cîteva puternice centre cicliste : Braşov, Ploieşti, Cluj etc.

PANORAMIC SPORTIV INTERN

Toamna înfruntă iarna cu un zîmbet primăvăratic pe buze, îşi revarsă nestingherită culoarea şi melopeele. E un amurg de an luminos, gingaş şi nu ne vine apropе să credem că noiembrie se află pe sfîrşite.

Şi dacă emoţiile calificării fotbaliştilor au trecut (ah, ce emoţii !), să ne aruncăm privirea spre suratele mai vitrege ale balonului rotund, care trăiesc în umbra lui, se hrănesc din rămăşiţele marilor sale ospeţe, dar nu-l pizmuiesc niciodată pentru aceasta. Fotbalul a fost, este şi va fi copilul teribil, răsfăţat, infidel şi nerecunoscător, dar poate tocmai pentru aceasta iubit. Fotbalul este... fotbal şi cu asta am spus, probabil, totul.

Grav ar fi să uităm că pe lîngă fotbal mai există şi altceva. Ce anume ?

★

Ciclocrosul, de pildă. Care duminică îşi va cunoaşte campionii, pe un traseu ales în jurul complexului sportiv „Metalul" din şoseaua Pantelimon. A îmbina pedalatul virtos cu alergarea grea, purtînd bicicleta pe umăr este — în ultimă instanţă — un semn de înaltă pregătire polisportivă, de bărbăţie şi curaj.

La noi — din păcate — ciclocrosul a avut totdeauna un regim ambiguu, fiind socotit un exerciţiu complementar şi nu un sport în sine, cum este de fapt. Poate n-ar fi chiar atît de rău să ne amintim că mari campioni ai pedalei — Coppi, Bartali, Bobet, Anquetil, Merckx inclusiv — au trecut prin purgatoriul lui aspru, că se organizează campionate mondiale de ciclocros, la care România n-a participat niciodată. Dar timpul nu este trecut...

★

Două jocuri de mare popularitate, voleiul şi baschetul, îşi programează etapele de campionat. Decepţiile pe care ni le prilejuiesc în ultima vreme au căpătat un caracter cronic, ne-am obişnuit cu ele, aşa cum un bolnav de stomac se învaţă cu dieta cea mai drastică, ajunge s-o ignoreze.

Şi este foarte greu să se rupă cercul vicios, de vreme ce CAMPIONATELE, atît la volei, cît şi la baschet, sînt practic DINAINTE JUCATE, cu favoriţi precis cunoscuţi, care schimbă locurile fruntaşe între ei în funcţie de dispoziţie şi formă de moment.

Dinamo şi Steaua la baschet, Dinamo, Steaua, Rapid (Penicilina — fete) la volei, poate şi Politehnica Galaţi. Cu 2 sau 3 echipe în adevăratul sens al cuvîntului cum s-ar mai putea pretinde interes, tensiune, neprevăzut, momente de „suspens" de la o întrecere. Dar, despre toate acestea sînt mai multe de vorbit.

Şahul îşi consumă în anonimat principalele competiţii interne : CAMPIONATUL NAŢIONAL MASCULIN şi FEMININ. Ziarele centrale ignorează, într-un mod de neînţeles, aceste întreceri la rubricile lor de sport. Probabil pentru că rundele se termină la 9 seara şi ora este socotită tîrzie. Trist, dar adevărat... Totuşi, măcar de la Bucureşti, măcar cu o zi întîrziere, disputa aprigă din universul sportivilor care gîndesc ar merita puţină atenţie.

★

În sfîrşit, la Bucureşti — simbătă şi duminică — în sala Facultăţii de drept, se desfăşoară campionatele Capitalei de juniori şi junioare la floretă. Prilej pentru a descoperi şi a lansa pe planşele consacrării noi elemente, într-o ramură clasică a scrimei pe care România o domină cu autoritate în ultima vreme.

Valeriu CHIOSE